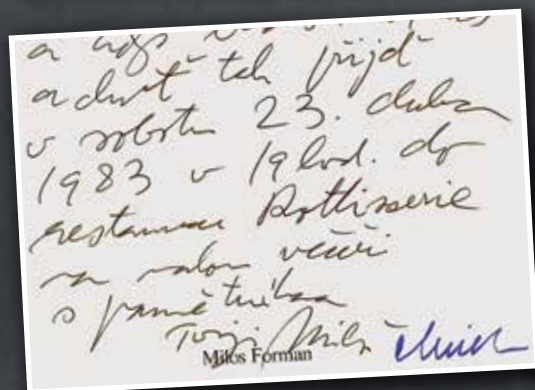
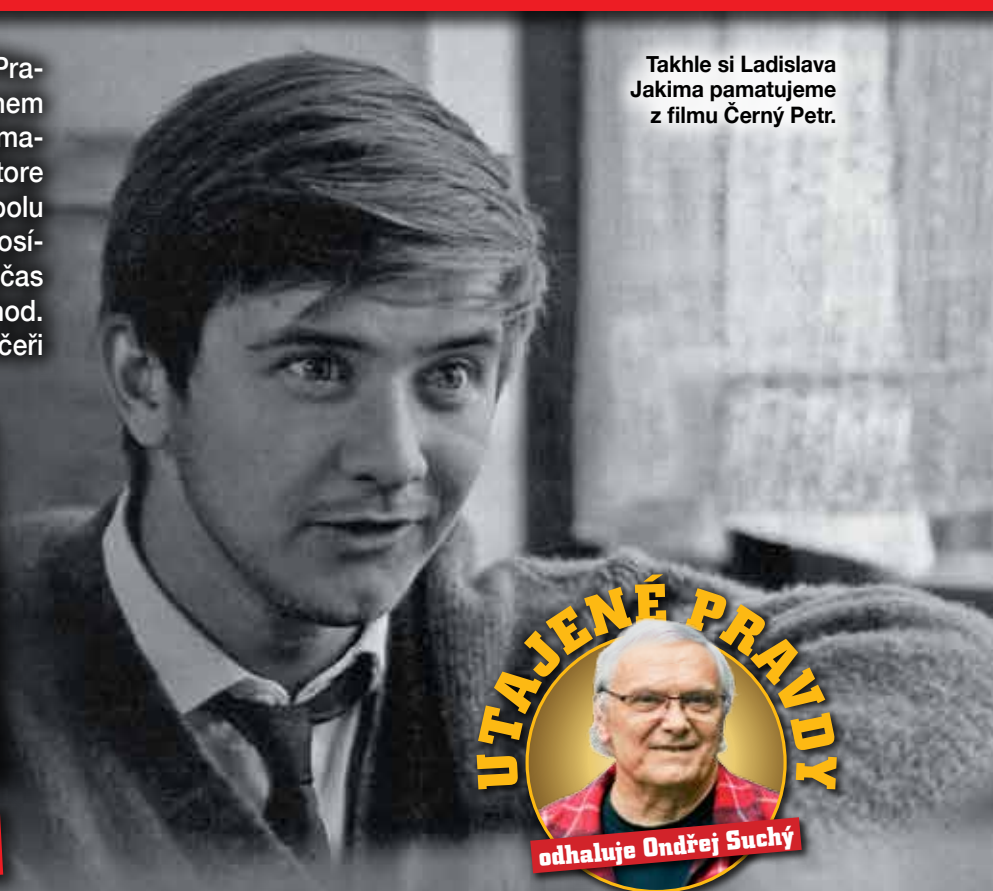

V pondělí 11. dubna 1983, v době, kdy v Praze točili režisér Miloš Forman s kameramanem Miroslavem Ondříčkem svůj slavný film Amadeus, napsali tento dopis: „Milý pane doktore práv Láďo, je tomu právě 20 let, co jsme spolu dělali film Konkurs. I když je to promlčený, posíláme Ti malou upomínku, a když budeš mít čas a chuť, přijď v sobotu 23. dubna 1983 v 19 hod. do restaurace Rottisserie na malou večeři s pamětníky. Tvoji Miloš a Mirek.“

Ladislav Jakim

Zapomenutá hvězda Formanových filmů

Takhle si Ladislava Jakima pamatujeme z filmu Černý Petr.

A dresátem dopisu byl Ladislav Jakim a byly doby, kdy byl filmovou hvězdou, kterou lidé na ulici běžně poznávali. Sotva totiž oslavil své osmnácté narozeniny, objevil ho jako neherce do svých prvních dvou snímků režisér Miloš Forman. Láďa se stal představitelem hlavních klukovských rolí ve filmech Konkurs a Černý Petr. Vzhledem k tomu, že hned hrál v dalších filmech (do roku 1971 jich bylo ještě šest), stal se filmovým hercem, kterým ovšem ani předtím, ani potom vlastně nikdy být netoužil. Proto také jednoho dne udělal něco podobného jako jeho kamarád

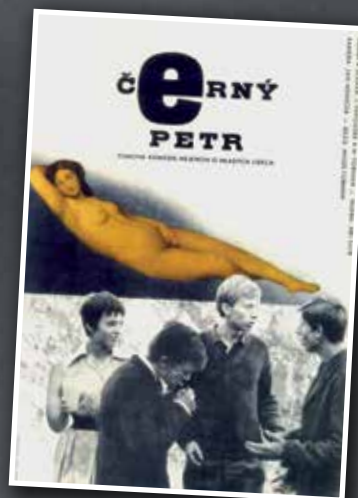
a herecký partner Vladimír Pucholt, jenž pověsil herectví na hřebík a po čase se stal uznávaným dětským lékařem. Na rozdíl od Pucholta zůstal ovšem Jakim, z něhož byl záhy JUDr., ve své vlasti.

Místo strojařiny práva

Měl jsem štěstí, že jsem se v šedesátých letech stal Láďovým kamarádem. Byl nesmírně milý, skromný, nenápadný, mluvil tiše a neplýtl slovy. Bylo nám tehdy jen něco málo přes dvacet. Nebránil se, když jsem ho pozval do souboru plánovaného malého divadélka, které jsme chtěli založit s Hankou Brejchovou, Honzou Filipovským a Pe-

trem Adlerem. Tehdy jsem se ho ptal na jeho herecké sny. Dlouho mlčel a pak mi povídá: „Když jsem byl malý, chtěl jsem být podkoním. Jako větší jsem to odvolal a místo na strojařinu, kam jsem chtěl jít hned po škole, jsem se dostal na práva. V životě tedy budu právníkem. Když při tom dostanu roli v nějakém filmu, půjdu rád filmovat. Když v budoucnu žádnou roli nedostanu, tak tedy už filmovat nebudu.“

Nu, s divadélkem to nevyšlo – příliš jsme při kávě a cigaretách snili a teoretizovali. Viděl jsem se s ním později, když už měl advokátní kancelář, a naposled jsem s ním

▲ Filmový plakát legendárního Formanova filmu Černý Petr z roku 1963.

mluvil v osmdesátých letech na jedné z filmových přehlídek v Rychnově nad Kněžnou. Prohodili jsme spolu jen pár vět... Kdo mohl vědět, že to jsou věty poslední? Přestože se už filmovému herectví dávno nevěnoval, svět filmu ho nikdy nepřestal zajímat, a pokud mohl, nenechal si podobné akce ujít.

Smutný osudný den

Byl čtvrtek 27. února roku 1992. Před čtvrtou hodinou odpoledne přijížděl po Evropské třídě směrem od Ruzyně favorit. Za volantem seděl zamyšlený, šestačtyřicetiletý advokát, vracející se z návštěvy klienta v ruzyňské věznicí. Zastavil u prodejny Delvita, zaparkoval a šel si nakoupit. Velice rád chodil nakupovat. Tentokrát šel pro kachnu s labužnickou vidinou, jak ji bude o nastávajícím víkendu péct v kachlových kamnech milované chaloupky v Českém ráji. Měl rád pečené maso. Miloval roubenku pod Kozákovem,

kterou kdysi koupil a kam jezdil se svojí ženou Drahuškou vždy, jak jen se mu naskytla volná chvíle. Také tentokrát se těšil, že si na konci týdne chvíli odpočine. Když se vrátil na parkoviště, odemkl auto, tašku se zmrazenou kachnou položil na zadní sedadlo, nasedl, nastartoval a pomalu vyjel.

Ridič auta stojícího před rozjíždějícím se favoritem nechápavě sledoval, co to ten člověk za ním dělá. Místo aby se mu vyhnul, jede přímo na něj!

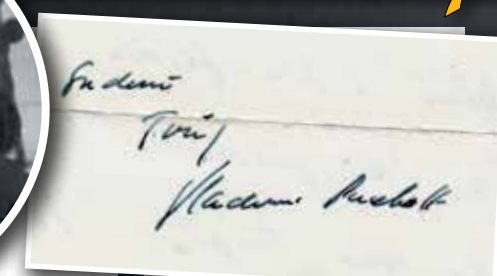
Favorit se zastavil až nárazem do kufru auta před ním. Láďova hlava klesla na volant. Po infarktu, který ho postihl, mu už nebylo pomoci...

Vzpomíná Vladimír Pucholt

Když se v roce 2005 blížily Jakimovy nedožití šedesátiny, napsal jsem do kanadského Ontaria Vladimíru

Vladimír Pucholt zavzpomínal na Jakima.

Pucholtovi, aby mi poslal nějakou svoji osobní vzpomínku na svého kamaráda. Nepsala se mu zrovna lehce – okomentoval ji slovy, že „byla napsána a přečtena mockrát“ – a já jsem se mu vůbec nedivil, ani mně se o Láďovi nepíše lehce. Ale nemělo by se zapomínat.

Vladimír Pucholt opravdu nezapomněl. „Poprvé jsme se viděli u Miloše Formana v červnu 1963. Zakouřený jeden pokoj, blízko Můstku, kde si pan režisér Forman se svými kamarády Ivanem Passerem a Jaroslavem Pappouškem vybírali kluky a holky pro film Černý Petr. Láďa tam byl a na zakouřené pokoje se podílel. Zane-

douho se začalo točit v Kolíně, tam jsme se Zdeňkem Kulhánkem a Láďou sdíleli pokoj. Láďa skoro každý den filmoval, ale večer byl ještě stále dost čerstvý. On to byl kluk sympatický a společenský. Následkem toho byly ty večery hlučné a veselé. Pokoj byl přeplněn mládenci a dívkami a všichni jsme se výborně bavili. Láďa hrál rád na kytaru a zpíval, hlavně písničky Suchého a Šlitra. Nevím, jestli Vzduch je modrým nikotýnem nasyčen byla jeho oblíbená, ale zpíval ji často a dobře, nepochybně inspirovan modrou nikotinovou mlhou, která za těch večerů pravidelně zahálila náš pokoj. >>

INZERCE

HVĚZDY ČESKOSLOVENSKEHO POPU 1

Osudy hvězd populární hudby vašeho mládí

Uvnitř barevné plakáty, podpiskarty a obaly desek.

K dostání na shop.tyden.cz nebo u všech knihkupeců.

Foto: archiv Drahošů, Jakimové, Jany Soelcherové a Ondřeje Suchého

Jedna z Láďových vlastností, která mně utkvěla v paměti, byl jeho absolutní klid. Nikdy jsem ho neviděl rozčileného. Přestože kdykoli jsme se v tom filmu setkali, jsem mu buď vyhrožoval anebo ho různě otravoval, stali jsme se přáteli. Po dokončení Černého Petra začal studovat na právnické fakultě a já pokračoval s herectvím na DAMU. Občas jsme se na ulicích Prahy potkali. On utíkal někam, já taky, ale aspoň v rychlosti jsme se pozdravili a řekli si, co děláme. Za poměrně krátkou dobu jsem odešel do Anglie a už jsme se nikdy neviděli. Ale Láďu jsem vídával často, na plakátu Černého Petra, který měl Lindsay Anderson, výborný anglický režisér. Byl hezky zarámovaný a pověšený mezi několika plakáty z mimořádných divadelních představení a filmů, které Lindsay režíroval. Víím, že Lindsay měl Černého Petra velmi rád.

Láďa práva dostudoval a stal se z něho advokát. Zemřel předčasně a nečekaně. Před několika lety jsem dostal stejný plakát Černého Petra. Je taky hezky zarámo-

Místo posledního odpočinku v pražských Holešovicích.

ván a Láďu, Čamulu a Zdeňka vidím každý den – takové, jakými tehdy byli a jak si je pamatuji,“ napsal Vladimír Pucholt.

Manželka, syn a vnuk

Píše se rok 2016 a já se s odstupem času ptám Láďovy manželky Drahušky, jak dnes jeho rodina žije. Pokud víím, Drahůška už se po Láďově smrti nikdy podruhé neprovdala: „Potěšilo mě, že jste si vzpomněl na Láďu i na moji rodinu a že chcete lidem připomenout Láďu a ta báječná 60. léta českého filmu. Co se od doby, kdy jsme se viděli naposled, změnilo? Zestárli jsme. Synovi Tomášovi je už

48 let, pracuje jako referent na Městské části Prahy 4. Jeho koníčkem je cyklistika a od něj se dalšího vnučete už asi nedočkám. Vnuk Robert má 27 let a je svobodný. Pracuje na Základní škole v Praze 3 jako vychovatel a rád by jednou učil, a tak studuje dálkově vysokou školu pedagogickou. Stále hraje hokej, miluje cestování a rád jezdí hlavně do východních států. Navštěvuje často Láďovy příbuzné, kteří žijí na Ukrajině. Celá naše rodina – syn, vnuk, snacha a já – milujeme film, hlavně české filmy ze zlatých 60. let. Jsem moc ráda, že jsem ta léta zažila, ráda vnukovi vyprávím o té

S manželkou Drahůškou a vnukem Robertem.

době a hlavně o dědovi, jaký byl báječný člověk a co všechno dokázal v tak krátkém životě. Já už jsem v důchodu a teď si užívám naši chalupu v Českém ráji, kde je mým koníčkem hlavně zahrada a ta krásná příroda.“

Vybírám ze svého i rodinného archivu fotografie, které čtenářům mohou přiblížit soukromý život a některé filmové role pozoruhodného filmového herce-neherce tzv. nové vlny šedesátých let, JUDr. Ladislava Jakima.

Ten, kdo zavítá v Praze na holešovický hřbitov, může se zastavit na chvíli u místa jeho posledního odpočinku.

■ Ondřej SUCHÝ

S Ondřejem Suchým se Ladislav Jakim často setkával v šedesátých letech a debatovali především o tom, že by založili vlastní divadlo.